

Labai ryškus dezinformatorių atpažinimo požymis yra aukštų valstybės pareigūnų menkinimas, žeminimas ir šmeižtas. Dažniausiai yra menkinami mūsų valstybės vadovai, šaipomasi iš jų sprendimų, jie niekinami, kimbama dėl jų asmeninio gyvenimo, nagrinėjama jų nuomonė ir iš jos šaipomasi, mėgdžiojami jų būdo bruožai, priekaištaujama dėl nacionalizmo arba rusofobijos. Ypač stengiamasi suniekinti Lietuvos Nepriklausomybės architekto prof. V. Landsbergio, kuris neseniai per televiziją įvardijo Lietuvoje sumaištį keliančias jėgas, asmeninį indėlį į Nepriklausomybę ir pastangas išlaikyti valstybės stabilumą. Daug pykčio, paniekos ir neapykantos išliejama ir ant dabartinio Lietuvos Prezidento V. Adamkaus galvos. Taip pat daug purvo ir netiesos skleidžiama apie prieškarį Lietuvos valstybės veikėjus, ypač apie prezidentą A. Smetoną.

Dezinformacijos kryptis – žeminti ir šmeižti už Lietuvos valstybės stabilumą ir išlikimą kovojančias partijas. Taip dabar elgiamasi su dešinėsios pakraipos partijomis, ypač su Tėvynės sąjunga (Lietuvos konservatoriai). Prieš ją pasisakoma, siūloma net uždaryti. Akivaizdu, kad ši partija labiausiai Lietuvoje užkliūva juodųjų technologijų ir per jas savų darbų ir tikslų modeliuotojams.

Ypatingą dezinformacijos dalį sudaro Lietuvos istorijos iškraipymai. Bandoma istorinius faktus apversti aukštyn kojomis teigiant, kad Lietuva pati pasiprašė į Sovietų sąjungą, kuriamas įvaizdis, kad mūsų valstybė iki šiol nieko gero nepasiekė. Sakoma, kad carizmo laikotarpiu mūsų šalis net neturėjo savo švietimo sistemos, kuri rengtų įvairių sričių specialistus ir tik gerojo caro dėka pagrindiniai Lietuvos šviesuoliai buvo išmoksinti Rusijoje (palyginti su dabarties išmokslinimo galimybėmis, nė viena Europos šalis tuo nesigiria, nors gali suteikti aukštesnio lygio mokslo žinių). Tokiu geru caru mėginamas parodyti ir dabartinis Rusijos vadovas.

Žmonės, kovoję už Lietuvos nepriklausomybę pokario laikotarpiu, įžūliai vienpusiškai vadinami banditais, stengiamasi visaip sumenkinti jų indėlį į kovas už laisvę. Prieita iki to, kad skleidžiama dezinformacija, jog tik Rusija padėjo Lietuvai įsivesti raštą lietuviškais rašmenimis, nors visi gerai žinome, kaip Lietuva buvo engiama spaudos draudimo laikotarpiu uždraudus lotynišku pagrindu sudarytą lietuvišką raštą – įvedus graždanką, kad buvo uždarytos mokyklos, tarp jų ir aukštosios mokyklos, o lietuviško rašto slapstydamiesi mokė kaimo daraktoriai. Tai kaipgi galėjo savarankiškai gyvuoti Lietuvos švietimo sistema, kai viskas buvo uždrausta ir uždaryta? Taip pat žinome, kokį didžiulį darbą dirbo knygnešiai, nors ir juos buvo mėginta apdergti. Visa tai daroma mūsų pačių – papirkusių ar patikliųjų – rankomis.

Vienas iš ryškesnių dezinformatorių „pasiekimų“ – prigydyti šalies žmonėms, o ypač jaunimui, nuomonę, kad visa, kas lietuviška, yra bloga, nuvertinti nacionalines vertybes iki kokio nors mobiliojo telefono pildomos kortelės lygio. Žodžiai ‘nacionalinis’, ‘tautinis’ yra paversti beveik keiksmazodžiais, kuriuos pavartojusiam šalies piliečiui lipdoma nacionalisto, megztosios beretės

arba net fašisto etiketė. Prieškario valstybės veikėjai yra šmeižiami ir juodinami, pateikus „įtikinamų“ faktų, kad jie visi bendradarbiavo su sovietų slaptosiomis tarnybomis, nes buvo nupirkti už atitinkamą užmokestį. Toks būdas liaudyje vadinamas: kuo pats kvepia, tuo kitus tepa.

Bene ryškiausias tautinis arba nacionalinis „blogis“ dezinformatoriams yra kalba. Šioje srityje „nuveikta“ bene daugiausia, nes labai aiškiai mūsų priešai suvokia, kad sunaikinus kalbą išnyks ir tokia sąvoka kaip tauta, nebeliks vadinamojo nacionalinio klausimo, nebus tautos – nebeliks problemos. Buvo metas, kai mėginta įteigti, kad reikia atsisakyti mokslo tiriamojo Kalbos instituto, imtas menkinti lituanistų redaktorių darbas, prikurta daugybė su Lietuva ir jos kultūros paveldu nieko bendro neturinčių iškabų ir prekių ženklų, kuriuos registravo Patentų biuras, viešųjų užrašų, kuriuos laikui bėgant vis tiek teks keisti ir verslininkai turės dėl to daugybę išlaidų. Kažkodėl tik vienai lietuvių kalbai Europoje imta taikyti užsienietišką pavardžių autentiškos rašybos nuostata, ir ji subtiliai įdiegta leidžiant įvairius enciklopedinius leidinius, knygas, spaudinius, įtikinus patiklius kalbininkus, kad tai labai „pažangu ir europietiška“. Pasigirdo net balsų, kad reikia įvesti antrąją valstybinę kalbą – anglų. Ar visa tai ne už rusiškos naftos dolerius nupirkta spauda diegia Lietuvai?

Dezinformacija sumaišties forma skleidžiama švietimo, sveikatos ir socialinės apsaugos, kultūros ir kitose mūsų šalies gyvenimo srityse. Ji ypač ryški politikoje ir žiniasklaidoje paleidžiant kokią nors antį, apjuodinančią politikus, formuojant per masinės informacijos priemones neigiamą Lietuvos ir lietuvių įvaizdį pasaulyje. Kai kuriais atvejais nepasitvirtinus nei prastam įvaizdžiui, nei paleistam gandai paskalų lygio bulvarinėje spaudoje, vis tiek lieka drumzlių tuo įtikėjusiems lengvatikiams.

Labai keista, kad dezinformatorių skleidžiamą melą dažnai atkartoja žiniasklaida, ant jų kabliuko užkimba net vadinamieji intelektualai: kultūros ir meno žmonės. Sąmoninga tai ar ne, nupirkta už pinigus ar prastumiama kitokiais būdais, niekada to nesužinosime. Turėtume būti labiau susivokę, sąmoningi savo valstybės piliečiai, labiau atsakingi už pasakytus žodžius, ypač viešojoje erdvėje, kuri vadinama internetu, vien todėl, kad prognozuojama, jog III pasaulinis karas vyks informacinių technologijų lygmeniu. Beje, šiuo lygmeniu jis jau senokai prasidėjęs. Jį neabejotinai pradėjo užsienio specialiosios tarnybos, kad įvairiausiai subtiliais būdais drumstų žmonių protus, kiršintų ir diktuočių savo valią mūsų šalies gyvenimui ir valdymui. Dezinformacijos tarnaitė yra manipuliacija, dažniausiai vykdoma per spaudą formuojant viešąją nuomonę.

Pranciška Regina Liubartienė